

IŠPAŽINPIES PIKTNAUDOJIMAS

/ 48 /

Atgailos sakramentas turi padėti penkinti padarytas nuodėmes, turi būti naudojamas gerai. Pačias labai dažnai būna, kad ši, labai mums naudinga savęs pagerinimui priemonė yra naudojama priešingam dalykui: savęs pabloginimui. Šitaip pasidaro dėl to, kad ji, inama naudoti ne tam, kam yra skirta arba inama blogai naudotis. Kadangi šis dalykas yra labai svarbus mūsų dvasiniam gyvenimui, manau, jog būtina čia apie jį pakalbėti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kiekvienas dalykas yra veiksmas turi savo tikslą. Kada jis vartojamas ar atliekamas kaip ir dėl to, kam pagal savo prigimtį yra skirtas, skaitosi vartojamas arba atliekamas gerai ir gerai. Kada su tuo natūraliu tikslu presilenkiama, skaitosi piktnaudojimas.

Atgailos sakramentas yra skirtas nuodėmoms naikinti. Dėl to žmonės turėtų išpažinties eiti tik dėl to, kad gautų savo nuodėmių atleidimą. Jeigu išpažinties pradedama eiti kokiais kitais tikslais, ji tada tampa piktnaudojimo objektu. Gana dažnai pasiteiko, kad einame išpažinties vien tik dėl to, kad susitikimas su kunigu prie klausyklos langelio duoda gerą paskaitą ir jį pakamantinėti, sužinoti jo nuomonę apie vieną ar kitą dalyką ir paskui tuo kur nors pasinaudoti prieš patį nuodėmkūausį. Toks penitentes neva atlieka išpažintį, kad gautų, kaip ir kiti, nuodėmių atleidimą, bet iš tiesų jis jos neatlieka, o tik suvaldina netikusią išpažintį visiškai kitiems tikslams, šino atveju, sužinojimui kunigo pežiūros, kad paskui galė-

tų jį kur nors skusti, kaltinti ar net teis-
 ti. Suprantama, jog tokie išpažintys netu-
 ri tikslo gauti iš kunigo savo nuodėmių at-
 leidimą, o nuodėmklausio sugavimą pasinau-
 dojant labai patogiomis aplinkybėmis tai da-
 ryti. Ji tampa jam priemone visiškai nekalt-
 tam asmeniui padaryti blogą. Arbe kiti eina
 išpažinties tik dėl to, kad artiniai nemany-
 tų, jog jis jau yra netikintis ir dėl to ne-
 nustotų kai kurio gero šeimoje ar jų draugi-
 joje. Kitomis progomis tokie ir patys pasisak-
 ko, jog išpažintys jiems tėra tik patogus
 užsimskavimas "iki laikui", kada galės kal-
 beti nepasistūpdami. Tam laikui atėjus yra
 stačiai pasakoma žmonoms ar vyrams, tėvams ar
 motinoms: "Kam aš iki šiol esau išpažinties?
 Gi dėl to, kad visą laiką žirzei, kad eičiau.
 Kad nori, galiu pasakyti, jog aš jau seniai
 nebetikiu Dievu ir tavo išpažintys man vi-
 sai nereikalinga". Būna, kad eina išpažin-
 ties susimetėliai, kurie ir įspėti ir prašy-
 ti nei nemano keisti savo nusistatymo ir ne-
 tvarkingo gyvenimo. Jie, suprantama, negali
 gauti išrišimo, kol nepakeičia nusistatymo
 ir ne susitvarko, bet labai dažnai galima sa-
 kti, kaip jie išpažinties eina ir išrišamus
 gauna. Kaip jie šito pasiekia? Ogi paprastų
 paprasčiausiai: jie, kaip sakoma, "visais šven-
 taisiais priesiekinėje" kunigui kad susit-
 tvarkys ir tas patiki. Kadangi jis padėti
 supranta, jog antrą kartą to paties nuodėm-
 klausio nepavyks apgauti net tokiais šven-
 tais pažadais, išpažinties eina vis pas ki-
 tą kunigą ir iš naujo jam dumia akis. Ir
 taip jiems išeina vis "pirmos kartos". O
 dėl pirmo karto nuodėmklausis ir ima leng-
 viau: patiki gražiais pažadais ir išrišimą
 duoda. O penitentai juokiasi iš tokių, jų
 nuomone; "šioplių kunigėlių", nes nori ne nu-
 dėmių panaikinimo, o priedangos po tariamu

lėrišiam prieš savo pažįstamus tikinčiuosius, kurie tiki, kad reikalai iš tiesų sutvarkomi. Bet iš tiesų čia reikalai ne tik nesutvarkomi, bet kiekvieną kartą vis labiau pabloginami, nes išpažintis tų gudruolių panaudojama piktiems tikslams.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Be naudojimo blogiems tikslams, atgailos sakramentas gali būti piktnaudojamas ir netikusiai jį priimant. Šitai sakydama, aš negalvoju apie kokius nors trūkumus atgailos sakramento priėmimo, kuris pasitaiko dėl žmonių apsilėidimo, dėl nepilnos sąžinės sąskaitos, dėl netikusio gallesčio, netikro nusistatymo taisyti ir pan. Toks atgailos sakramento priėmimas skaitysis blogu, bet jis nebus piktnaudojimas, nes šiuo atveju penitentas, kad ir apsilėidusiai priimdamas sakramentą, vis dėl to turi gerą tikslą: nori savo nuodėmes pašalinti. Čia turime galvoje tokį atvejį, kada žmogus savo blogę valia nori padaryti, kad atgailos sakramentas jam suteiktų nuodėmių atleidimą net tada, kada jis to nevertas ir nenori tokio padaryti.

Šis blogas dalykas prasideda tada, kada penitentas savo nuodėmklausui pasako: "Tu neduosi man lėrišimo, aš paleiskiu su toki, kuris duos", kada penitentas užsispiria savo blogame nusistatyme ir ieško nuodėmklausio, kuris būtų galimas apgauti ir išgauti absoliuciją, kurią objektyviai reikalaujant, negalima duoti. Šis dalykas prasideda tada, kada penitentas apie vieną savo nuodėmklausį ima galvoti, jog jis jamišpažintyje yra neteisingas, neteisingsi reikalauja iš jo taisyti išpažintą nuodėmę, kurios jis nenori atsistatėti, ir eina ieškotis su kito manydamas, jog tas bus "geresnis", tai yra nuolaidesnis jo silpnybei ir dėl to jam parankesnis. Toks penitentas galvoja, jog lėrišimui davi-

nėjami ne pagal žmogaus tinkamumą išrišimą gauti, o pagal nuodėmklausio ūpą, jo nusistatymą penitento atžvilgiu ir visokias asmenines sąskaitas. Toks penitentas nenori pripažinti visiems nuodėmklausiams lygios dvasinės valdžios į save kaip pavaldinį ir juos ima rūšiuoti savo nuožūra į tokius, kuriems galima suteikti leidimą veisinetis po jų sąžinę ir tokiuos, kurie neturi teisės tenai įžengti, kada iš tiesų tokia dvasinė valdžia į mus yra duota Bažnyčios kiekvienam kunigui - nuodėmklausiu ir jie čia mums yra ne mūsų, o paties Dievo pastatyti mūsų teisejai? Piktinaudojimo blogybė čia būna juo didesnė, kad čia vienoje vietoje sugikryžinėjo daug negerumų. Penitentas pirmasis, pasisavina sau teisę spręsti, kad buvęs jo nuodėmklausis klysta ir yra jam neteisingas, kada geriau už kitus žinodamas padėti, kaip tik neklysta, nes teisingiau sprendžia. Toliau čia neteisingai apkaltinamas buvęs nuodėmklausis ir jo geras darbas pavadinamas piktu. O piktu jis pavadinamas ne dėl to, kad būtų iš tiesų blogas, o dėl to, kad nebepatinka blog norinčiam penitentui, kurį nuo jo nori sulaikyti nuodėmklausis. Nepasitenkinimas gi čia iškyla dėl to, kad ima nesatapti nuodėmklausio ir penitento nuomonės: nuodėmklausis kokį nors penitento elgesį laiko blogu, o penitentas - geru.

Bet visiems yra aišku, jog šino atveju penitentas negali būti pats sau teisėju ir dėl to kaltinti savo nuodėmklausį, nes nuodėmklausis pristatytas būti jo teisėju, čia jis pastatytas ir klausinėti, ir pamokyti, ir išpejineti ir išakinėti. Penitentas išpareigotas jam paklusti ir pildyti reikalavimus. Ir juos pildyti kaip tik dėl to, kad gautų savo nuodėmių atleidimą. Teigu čia Penitentas pasipriešina nuodėmklausiu, tai kaltas tegali būti tik jis, nes nuodėmklausio valdžiai jis yra pavestas sąlygiškai.

reikia gerai išidomėti, kad šiame sąlyk teis-
me nėra apeliacijos aukščiau. Čia nuodėmės
arba panaikinamos iš karto, arba nepanaiki-
namos. Jeigu jos randamos negalimos panaikin-
ti pas vieną nuodėmklausį, tai tokiais pat
sąlygomis jos nepanaikinamos ir pas kitą
nuodėmklausį, kadangi čia nėra tas atvejis,
kada nuodėmklausiai neturi pilnos jurisdik-
cijos išrišti iš kai kurių nuodėmių, o pa-
prastas penitento ir jo nuodėmklausio gin-
čas dėl jam nepageidaujamo nuodėmklausio
sprendimo. Taigi, objektyviai reikia imant,
niekada negalima surasti kito nuodėmklausio,
kuris galėtų išrišti šitą patį penitentą,
kurio negalėjo išrišti dėl jo nusistatymo
pirmas. Išrišimas tegalimas tik tuo atveju,
kada jis pakeičia savo blogą nusistatymą
arba paprasčiausiai pas kitą išgaunamas
apgavyste reikiamai šio neinformuojant apie
susiderinsią padetį. Tačiau, pakeitus nusi-
statymą nereikia nei kito nuodėmklausio, nes
tą patį gali padaryti ir penitentas. Jeigu
nusistatymas nekeičiamas ir iš kito nuodėm-
klausio išgaunamas tariamas išrišimas, tai
čia ir pasirodo atgalios piktnaudžiojimo nu-
dėmė. Kadangi nuodėmklausis teisis tik pagal
penitento nupasakojimą /apie kurį manome,
jog nemeluoja ir neturi kitokių pikty kės-
lių/ suprantama, jog kitas nuodėmklausis net
ir negali teisingai nuspręsti, nes nežino
tikros dalyko padėties. O už šį neteisingą
sprendimą atsakomybę nešė irgi ne nuodėm-
klausis, o penitentas, kuris tokio iš jo spren-
dimo siekė savo naudai. Jeigu gi naujasis
nuodėmklausis apie reikimą žino iš kitų šalt-
inių ir sprendžia taip, kaip pirmasis pagal
teisybę, tai ir jis įpuola į tokio penitento
"nemalonę" kaip pirmasis ir gauna tą patį:
"Tu neduosi išrišimo, kitas duos", bei tokį
pat pasmerkimą kaip pirmasis.

Ir taip išeina, jog net išpažintyje

verčiama patvirtinti netiesą, blogas darbas pavadinti geru. Ir žinai šitai padaro toks penitentas. aro užsispyrusiai, tol kol pavyksta jam tai padaryti. Dėl to, suprantama, šitoks išpažinties penudojimas tegali būti vadinamas tik pačia piktčiausia blogybe, kurią žmogus nedoras tegali padaryti. Jis nuodėmės naikinimo priemonę paverčia teisybės naikinimo priemone ir giriasi, kad daro gera.

XXXXXXXXXXXXXX

Pačiau, tas "geras" yra ne kas kita, kaip vienas iš pačių baisiausių nuodėmių prieš Šventąją Dvasią, apie kurias išganytojas sakė, kad jos nebus atleistos nei čia žemėje, nei po mirties. Kas turi bent kiek kiek proto, tas lengvai galės suprasti, kodėl jų negalima čia atleisti, nes labai jau aišku, kad atgalios sakramentą pavertus naujoms niekšybėms pildyti priemonė, nebelieka priemonės, kuri jam panaikintų. Aišku ir kodėl nebus galima atleisti tenai, nes žmogus savo blogoje valioje blogą vadina geru ir gera - blogu. Jis pats eina ne tuo keliu, kuris veda į išganyką. Taigi, kaip matote, čia ne juokai ir kas juos išdarinėja galėtų rimtai susimąstyti, kol dar laikas.

Jeigu jūs norite žinoti, kaip išsisaugoti tokios baisios padėties, gerai klausykite, ką dabar pasakysiu. Niekada jūs nekaltinkite savo nuodėmklausių. ekaltinkite, jeigu nenorite, kad Dievas juos atiduotų šitokiems bausimams jūsų pačių pagaidimams. Šventame Rašte yra pasakyta, jog nėra bausmės bausmės žmogui, kaip Dievo palikimas jo paties užmačioms. Jam tada pradžiai gerant tuota, nes nebėra kas jį besulaikytų nuo daromo blogo. Gerai žinokite, kad tikroji

teisybė apie save tegalima sužinoti tik pas vieną nuodėmklausį: pas tą, kurį jūs vieną kartą pasirinkote pagal savo gerą valią ir sąžinę. Ji neišgirstama pas tą, kurį jūs susirandate susipykę su pirmuoju. Nors kaktas po tokio susikirtimo jūs eitumėte pas šimtą kitų nuodėmklausių, nei vienas iš jų jums negalės pasakyti tikros tiesos, nes prie jos sugadinimo jūs patys prisidėsite. Tokiais atvejais jūs neišvengiamai tapsite atgalios sakramento piktnaudotojais ir savęs zudytojais po šio sakramento priedangą. Kad šito neatsitiktų, jūs turite pasitikėti visais nuodėmklausiais, kuriuos jūs renka-tes ne dėl ginčo, o dėl savo išganymo; labiausiai gi tais, kurie klausykloje sako nepatinkamus jums dalykus: liepia mesti netikusį gyvenimo būdą. Tas ženklas tikros įrodymas, jog jūs turite patį geriausią nuodėmklausį. Pikinčiasjam nevalia eiti į provas nė su vienu kunigu, kurį jis sutinka klausykloje. Nuodėmklausis tai ne klebonas ar vikaras, ar altaristas, su kuriuo galima pasigin-dyti jų bute ar šventoriuje. Nuodėmklausis stovi aukščiau visų anų ir kas to nežino ar nenori suprasti, tas prašus. Amen.